

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljá
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50
kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Za kaj je bilo leto 1881 dobro, za kaj pa slabo.

Vsaka reč ima nekaj dobrega in nekaj slabega na sebi (izvemši nemčurja, ker ta je od nog do glave ves slab in nima na sebi nobene dobre strani). Tako je tudi pri zahajajočem letu, kteremu je hotel „Brencelj“ eno zapeti za slovo, pa se mu pevska žila ni hotela odpreti, — znamenje, da to leto ne zasluži nobene popevke. Zato naj dobi prav suhoparno nagrobnico, kakoršno je zaslužilo. Bodi prav po domače dejano na tehtnico in presojeno, za kaj je bilo dobro, za kaj pa slabo.

Dobro je bilo že zaradi številčk svojih (1881); če si jih bral od spredaj ali zadej, ali če si jih postavil na glavo, zmiraj je bilo prav; — slabo pa je bilo zato, ker je bilo o začetku in ob koncu enako, naprej toraj Slovenci nismo nič prišli.

Dobro je bilo zato, ker je Slovincem sovražna stranka zagrizencev na Dunaji in tudi po njihovih deželah dobila jetiko in zdaj povsod prav hudó kašlja; — slabo pa zato, ker se je pokazalo, da Taaffe se bo vsega družega prej naučil, kakor slovenščine, in da deželnega zbora kranjskega ne bo razpustil.

Dobro je bilo to, da so naši poslanci po volji rajncega dr. Bleiweisa sklenili, v ta zbor ne več iti; — slabo pa, da so vendar-le šli.

Dobro je bilo to, da so nemškutarji pri volitvi za kupčijsko zbornico kranjsko tako propadli; — slabo je pa, da ta zbornica, čeravno zdaj slovenska, v nemščini posluje in da ima v deželnem zboru še nemškutarska poslanca.

Dobro je bilo to leto, ker smo se znebili dveh najhujših jastrebov, Vestenecka in Kalteneggerja; — slabo pa, ker se nismo mogli znebiti Pirkarja.

Dobro je bilo, ker so naši poslanci na Dunaji se vrlo držali in potezali za naše pravice; — slabo pa, ker nam za novo leto vendar niso nič prinesli z Dunaja.

Dobro je bilo, ker judovski in nemški zagrizenci pri vsem svojem grozovitem prizadevanji niso mogli vreči

Taaffeja z ministerskega stola, — slabo pa, ker tudi naši niso mogli spraviti Konrada iz ministerstva.

Dobro je bilo, da po obilnih davkih ni prišlo še več kmetijskih posestev na boben in da je te davke vendar še večina avstrijskih prebivalcev zmogla, — slabo pa, da davkarski žakelj še tudi letos ni dobil dna.

Dobro je, da imamo Kranjci deželnega predsednika našega Winklerja, — slabo pa, ker Taaffe misli, da nam družega nič treba ni.

Dobro je bilo, ker se Slovenci letos nismo lasali med seboj pred vsim svetom, — slabo pa, ker je tuj liberaluški duh tudi letos med nami razširjal se.

Dobro je bilo, ker je število narodnjakov zopet povisalo se, — slabo pa, ker smo dobili med-se tudi takih, ki imajo za narod le srce, družega pa nič.

Dobro je bilo, ker se je Slovenec jel povsod čedalje bolj čutiti in kazati Slovenca, — slabo pa, ker je marsikteri bil narodnjak le v krčmi, na rotovži ali na drugem pravem mestu pa ne.

Dobro je bilo, da ministerstvo nam danih obljub ni preklicalo, — slabo pa, da jih tudi spolnilo ni.

Dobro je bilo, ker so naši ljudje čedalje bolj jeli spoznavati, da le sebi škodujejo, če podpirajo svoje sovražnike, — slabo pa, da vendar nemškutarskih trgovcev in obrtnikov niso popolnem popustili, ampak jim bodo še naprej svoj denar nosili.

Za „Brenceljna“ je bilo dobro, ker ga njegovi nasprotniki niso požrli, — slabo pa, ker še zdaj ni dobil vse zaostale naročnine, kar je ima dobiti.

Najslabše pa je bilo leto v tem stoletju brez ugovora zato, ker nam je vzelo največega moža, ki smo ga imeli, namreč dr. Janeza Bleiweisa. Zato si bomo leto 1881 s prav črnimi številkami zapisali v pratiko našo, kajti škode, ki nam jo je storilo s tem, ne more popraviti noben njegovih naslednikov.

Pavliha.

Tako je, da ni drugač. Bleiweisa smo pokopali, jaz bi se bil sam rajši namestu njega v mrtvaško trugo vlegel, če bi ga bil mogel s tem k življenju zbuditi. Pa ne bi bilo pomagalo nič, smrti še moja marela ne more kaj, vsak se je boji, samo smrt ne. No, pa če je kaj, je to, da smo ga pokopali tako lepo in s tako častjo, s kakoršno med Slovenci ni bil in ne bo nobeden več pokopan. On ima zdaj mir, mi ga pa še nimamo. Jaz bom nosil vse leto črno ruto za vratom.

Dosti tega, da ne bo prežalostno.

Ko sem prišel od pogreba domú, sem se nekaj dni kar zaril, ker se mi nobena reč ni prav baštala. Pa doma ljudje mró, boljše — si mislim — da grem zopet nekoliko po svetu, da kaj ne zamudim, ker svetá kolesa se zmiraj vrte in tiste zadej puščajo, ki pri miru sede. Tudi me je nekoliko mikalo pogledati v Ljubljano, če gre še vse prav in če ni že kaj narobe. Zato stopim kar čez Savo, pa ljubljansko mesto bi bil skor zgrešil, ker ga iz megle kar ni videti. Ko bi ne bil ob „figabirta“ zadel, kjer navadno ostajam, primaruha da bi bil šel memo mesta.

Ko se zagledam v mestni megli, v kateri se ljudje prikazujejo tako, kakor ribe v kalni vodi, in mokroto grgrajo, se mislim kar nazaj obrniti, pa vendar pravim: „boš vsaj v čitalnico malo pogledal, da boš videl, kako je zdaj kaj tam.“

Res stopim v gostilnico, ko sem že zunaj klobuk v roke vzal, ker se mi je zdelo, da bom našel tam polno gospode. Pa prazno je, vse prazno, kakor pozimi na mojem podu, in vse, kar je za postrežbo gostom, mi pride naprot, prašaje, kaj bom pil.

„Ej, ne bodite no sitni in ne norčujte se,“ — pravim jaz — „cel sod ga ne bom pil, pol litra mi ga pa lahko eden ali ena prinese, ni treba vas vseh.“

Potem sedem za mizo in ko imam vino pred sabo, prašam:

„I, kaj pa je to? Ali so z Bleiweisom vsi Slovenci zamrli? Ali pa morda za njim tako žalujejo, da še v gostilnico nobeden ne gre? No, če ga tako časte, so pa res kaj vredni. To je lepo!“

Na to mojo opombo ne dá nihče odgovora, ker nikogar v gostilnici ni. Za mano jih pride par unanjih, ki pa tudi tako plašno gledajo, kakor da bi bili kam zašli. „Že vidim, da tu vse žaluje“ — si mislim, plačam in grem iz gole radovednosti v zgorenje prostore, kjer je bralna soba in kavarna. In res, tu jih je par, ki tiste kroglice po zeleni „deri“ z dolgimi palicami pehajo, tam jih pa nekaj po mizi postavlja podolgaste kamničke, na katerih so črne pike — menda za take, ki pravih številc ne poznajo. V bralni sobi pa najdem samo dva in ker bi rad pogledal „Narod“, ga poiščem, pa vidim, da ga ima v rokah gospod, ktereга za profesorja spoznam. „No, ta ga bo zbral naglo“ — si mislim in prebiram med tem druge časnike, kar je slovenskih, ker drugi mi oči koljejo. Pa berem, berem in berem, da preberem vse, morda kaki dve uri, ali profesor z „Narodom“ še zmiraj ni gotov, menda je še le na tretji strani; zato jo kar popiham misleč si:

„Ni čuda, da se zdaj toži, da se otroci v šolah tako slabo brati nauče, ako profesor ne prebere lista, ktereга bi bil jaz v tem času že desetkrat prebral.“

Nevoljnemu po tej skušnji mi je pa vendar dobro délo to, da sem se prepričal, kako Slovenci vsi zdaj za Bleiweisom domá žalujejo, ker jih v čitalnici nisem videl več, kakor je pozimi pri nas muh. Že si naredim tobaka, da bi jo kar zopet proti domu vsekali, kar mi vdarijo živahni slovenski, nekoliko po štajarski zaviti glasovi na uho. Ozrem se in vidim pred sabo grozno gosposko Tavčarjevo hišo.

„Aha Pavliha“ — si vstavim noge — „boš pa s svojo marelo tudi tu not pogledal, ker je vse tako veselo, da se nekoliko razvedriš.“

In res, tu našel sem lepo družbo lepih mladih in starejih gospodov in ko prašam, če so Slovenci, bi bil skoro eno skupil, tako se jim je to vprašanje za malo zdelo.

„I kaj“ — prašam enega na voglu sedečega — „jaz sem mislil, da po Bleiweisovi smrti noben Slovenec več v gostilnico ne gre.“

„Kje si pa bil?“ — me praša.

„V čitalnici“ — je moj odgovor — „tam, kjer je navadno njihovo središče.“

Gospodje, ki so to slišali, se nekako namuzajo in me gledajo skoro tako, kakor človeka, ki se jim smili ali vidi reven na duhu.

„Tu je bolj gosposko“ — slišim reči enega.

„A, to je“ — rečem jaz sam sebi, popadem marelo, ki me je že jela srbeti, pa grem. Za mano gre še nekdo, ki mi na pragu reče: „Slovencev je zdaj povsod več, ko v čitalnici, le poglej po gostilnicah, pa boš videl.“

Jaz tega ne verjamem, zato se zasučem na poti in vkrenem za njim. Šel je na šentpetersko predmestje v luknjo, bolj podobno rimskim podzemeljskim katakombam, kakor pa gosposki gostilnici. Pa kaj bom dolgo pravil! Našel sem Slovencev povsod, le tam ne, kjer bi jih vsak nvanji človek iskal, namreč v čitalnici. Toda jaz jih ne bom preobračal, vsak ima svoj okus, samo to rečem, da lepo pa to ni, če se prav vsem zamerim. Na ta način je v Ljubljani v vsaki drugi gostilnici čitalnica, samo v čitalnici je ni. Se že vidi, da med kolesi kje nekaj ni prav.

Zdaj pa grem zares domú. Ali komaj sem zunaj Ljubljane, kar se mi pred očmi posveti; ko vzdignem oči, zagledam velikansk „šajn“ ravno nad Dunajem. K ognju hitim vselej, da bi pomagal, kar bi mogel, zato se zavijem tudi proti Dunaju, akoravno Slovencev tam ne more nič posebnega zgorjeti. Pridem tje, pa je že po ognju; pogorelo je bilo namreč gledišče tam blizu zbornice poslancev in več sto ljudi je tam zadelo nepričakovana smrt. Pomagati se ne da več, zato grem brž stran, ker žalostnih prizorov ne gledam rad. „Bog bodi milostljiv dušam teh nesrečnikov“ — zdihnem še, pa grem.

Kar slišim na strani grozno zabavljanje, pridušanje, rotenje in sam ne vem kaj še vsega grdega obilno. Stopim bliže in zdaj razločim tudi klice:

„Ministerstvo mora iti, ob tla s to vlado!“

To me mika, zato stopim med množico, ktero mi že nos izda za skoro čisto judovsko, prizdignem marelo in zaupijem:

„Zakaj mora iti ministerstvo, zakaj ob tla s to vlado?“

Brž me obstopi tropa razjarjenih ljudi z judovskimi obrazi in se začne zaganjati vá-me. Jaz pa vzdignem marelo višje in prašam ostreje:

„Tiho! Povejte prej, kar sem vas prašal; zakaj ob tla z ministerstvom in to vlado?“

Pa vse moje popraševanje je zastonj, moja beseda nič ne pomaga, judje le upijejo, kolnejo in se zaganjajo proti meni tako, da mora res marela peti. Najhujšega kričača pa vjamem za uho in ko se pred mano vije, mu velim:

„Zakaj tako kričiš nad ministerstvom in vlado? Ven z besedo, če ne, ti bom potrgal ušesa.“

Zdaj se jud prestraši in stoka:

„Zato, ker je toliko ljudi v gledišči zgorelo.“

„Tako? Ali je vlada zažgala, kaj? Meni se zdi, da je nekaj drugega. Koliko je zgorelo judov?“

„Okoli 80 odstotkov“ — zdihne možic.

„Tedaj več kakor bi jih moglo pasti v kaki vojski, v kateri bi padlo avstrijskih vojakov 50.000? In ker je toliko judov zgorelo v gledišči, kamor jih ni nihče gonil, naj bi moralo pasti ministerstvo in vlada? Če bi pa padlo 80 odstotkov Slovanov v kaki vojski, ktere bi bilo krivo kako drugo ministerstvo, bi ne rekel ti nič, je li, to bi ti bilo prav. Alo, zgubi se, če ne, mi ostane uho tvoje v pesti!“

Jud jo popiha, kar ga krive noge neso, drugi so bili že davno razkropili se, ko so videli, kako sem tega v roko vzal. Jezen sem pač, da ne kmalo tako. Pa res! Te judovske srake se zdaj samo zato tako hudo deró, ker je v gledišči zgorelo toliko judov, kolikor jih ne more zgoreti v nobeni vojski, o nobeni drugi nesreči poginiti, in zdaj se hočejo znositi nad ministerstvom in vlado, ki sta te nesreče ravno toliko kriva, kakor jaz ali pa turški sultan. Če bi med zgorelimi ne bilo nobenega juda, stavim svojo marelo, da bi z judovske strani ne bilo nobenega krika ali vsaj komaj na videz — zavoljo lepšega kaj. In če bi bilo gledišče pogorelo pod kako judovsko ali vsaj judovskokenško vlado, bi tudi ne lajali nad ministerstvom. K večemu bi morda potem zvrnili krivdo na Čehce, Poljake in Slovence pa nemške katoličane.

Ne, to je že res preostudno, od takih ljudi le proč! Vendar — če že človek nekaj vidi, bi rad videl vse, da ve potlej kaj praviti. Razgrajati sem jude že slišal, toraj naj še pogledam, kako pišejo. Ko premišljuje, kam bi šel to gledat, mi potrka dober prijatelj in star znanec, ki ves Dunaj še bolj ko jaz pozna, na ramo in me praša, kaj premišljuje. Jaz mu povem, kako in kaj, nato me pelje pred tiskarno, kjer je napis „Neue freie Presse“.

„Aha, to je tisti časnik, ki bi prav za prav moral tiskati se v hebrejskem jeziku, ker je čisto judovski, pa se vendar tiska v nemškem jeziku“ — črhnem jaz.

„Da, da, v nemškem jeziku, pa v judovskem duhu“ — reče on — „le stopi v tiskarno, boš že videl, kako je.“

On gre, jaz pa stopim v to hišo, ki je v ulicah „Fichtgasse“ imenovanih. Komaj je noga čez prag, že me obsuje truma mladih škriccev s krivimi nosovi in vехastimi nogami; ko me spoznajo, zaženo krik, kakor vrane, če kanjo zagledajo; nekteri so bili prav surovi, tako da sem že na marelo mislil, pa se mi je je škoda zdelo za tako druhal. Kar predere to mrgolazen star jud, ki pravi, da je eden glavnih vrednikov lista „Presé“, me pelje v svojo sobo ter me praša, kaj bi rad. Da je bil prijazen, se ve, ker me je bolj poznal, ko oni frkolini zunaj.

„Veš kaj, stavec“ — ga ogovorim jaz — „ti si jud, pa nič ne de. Jaz tud judov ne zametavam, če so le količkaj pošteni. K tebi pridem zato, da mi boš pokazal in razložil, kako imate vi to vravnano, da iz križem sveta vse zveste in to vselej zanesljivo, resnično.“

To se je staremu dobro zdelo, zato se brž podviza s pojasnilom.

„Vedi, Pavliha“ — pravi — „mi imamo skoro po vseh evropskih mestih in celó po drugih delih sveta ljudi, ki nam poročajo o vsem, kar se zgodi. Se ve, da iz tega testá pekó pogače, kakoršne naš list rad je in bralcem prodaja, drugačnih hne jemljemo. Med temi jih je veliko, katerim poslano blago plačujemo; več pa je prostovoljnih dopisevalcev, rekel bi: vohunov in „špiceljnov“, ki za svoje delo ne tirjajo nobene plače. Toda, Pavliha, to ti povem, veliko ljubše bi nam bilo, če bi jih smeli plačevati, ker potem bi nam ne bili tako nadležni in sitni o nepriležnem času.“

„Ej, to mi pa ni jasno“ — pritaknem jaz — „razloži mi bolje!“

„Bom, le čuj!“ — nadaljuje stari jud. — „Ti vohunski in špiceljnavi dopisniki pač res ne marajo denarja, ali kmalo se oglasijo in zahtevajo, da bi jim mi s svojo veljavo kaj pomagali. Moramo jih potem v listu omenjati, večkrat grozno hvalisati in še celó pisati o njih kakor da bi bili Bog ve kaj. Med njimi je mnogo prav ostudnih ljudi, ki imajo vedno lo svojo osebo, svojo korist pred očmi in ki zahtevajo od nas, da bi jim mi lestvo pristavili in držali ter zá-nje na vso moč poganjali se. Kar nam pišejo, je večidel izmišljeno, zavito ali zlagano, ker s tem, da hočejo nam prav po pasje vdano streči, pretirajo, pačijo novice in obrekujejo ljudi tako, da bi mi, če bi ne bili tako previdni, kmalu prišli ob vse zaupanje.“

„Kaj vraga“ — se čudim jaz — „ob zaupanje celó pri svojih ljndeh?“

„Da zares“ — pravi on — „le z mano pojdi, boš koj videl.“

S tem me pelje v prav zalo opravljeno veliko sobo, kjer v kotu sedi pri mizi s hrbtom proti nama obrnjen časnikar, ves zamišljen v pisma, ktera je s črtalom obdeloval, kakor profesor, ki dijaške naloge popravlja. Naju nič ne zapazi.

„Tiho, Pavliha“ — šepeta stari jud — „tukaj sva v naših vicah. Ono-le revše, ki tam sedi, ima britko nalogo, da mora pisma prej omenjenih vohunov in špiceljnov vrejevati in za list pripravljati. Le poglej ga zdaj!“

Ta hip zaupije časnikar, ki naju ni zapazil, nad pismom, ki mu leži na mizi: „Ti lump, ti!“ Potem se zaverje v branje drugega pisma.

Kar — pri moji veri! toliko da se nisem vstrašil — skoči mladi jud kvišku, pljune na pismo, ktero ravno bere, začne kleti, bljuvati, zabavljati pisatelju pisma tako, da si vseh grdih besedi nisem maral zapomniti. Stari jud me zdaj potegne za sabo, stopiva bliže k razkačenemu in on ga praša, zakaj se je tako strašno razjezil.

Mladi jud se — naju zapazivši — izgovarja pa pravi: „Res je, morda sem se nekoliko spozabil. Ali glejte, gospod vrednik, tu je dopis iz Ljubljane od znane zarotne družbe, in če tu človek ne skoči iz kože, pa ne vem kaj. Saj so vam znani ti čuki. Malo, da jim nisem šel zopet na limance.“

„A, tako je?“ — rečem jaz — „te čuke tudi jaz dobro poznam, pa sem mislil, da so pri vas v boljšem kreditu. No dobro, da vem.“

To mi je bilo dosti, zato se zahvalim staremu judu za prijaznost pa grem gledat, kako je kaj pri drugem judovskem listu, „Wiener Allgemeine Zeitung“. Pa mi bote komaj verjeli, če vam povem, da sem tam vse skoro čisto tako videl. Morda bom šel še kdaj kam kaj tacega pogledat, ker je res prav mikavno.

Zdaj pa dosti za danes in za letos. Drugo leto bote pa še kaj boljšega zvedeli od mene. Odpadel menda ne bo nobeden, jaz celó za trdno upam, da nas bo še več, ker bodo gotovo pristopili k nam novi naročniki. Zato pa vošim vam vsem zdaj, ko bomo stopili v 14. leto, prav veselo novo leto.

Pirker ist noch Landesschulinspektor?

Zdihljej Slovenca.

Slaba se nam godi. Dr. Bleiweis je umrl, Pirker pa je še zmiraj deželni šolski nadzornik.

Brke prodal — ob nevesto bil.

Kratkočasna povest.

V ponosnem trgu ne daleč od večega mesta je bila Mrvarjeva Rezika najbrhkejša dekle. Bila je sama, ker mati ji je bila že davno umrla, očeta pa so ji bili tudi pred poldrugim letom zakopali. Vsa dedščina njena je bilo malo, pa še zelo zadolženo posestvo, zato se tudi bogatejši sinovi tržanov za njo niso ozirali, akoravno je bila pridna in dosti umna.

Le eden je gledal za njo in ta je Kolarjev Tone, kteremu je bilo dekle všeč. Kolarjevi so imeli nekoliko premoženja, a gledali so za svojega Toneta po bogatejši nevesti, ki bi kaj k hiši prinesla. „Rezika je res pridno in pametno dekle“ — je rekel stari Kolar — „pa le to je škoda, da nič nima; drugač bi jo koj vzeli za nevesto. Tako pa ni nič.“

Temu je pritrčila tudi mati in tako Tonetu ni bilo storiti družega, ko delati, da bi sam kaj pridobil in potem ženil se na svojo roko. Ker je bil priden in je imel tudi možganov v glavi, kakor nihče njegovih tovaršev v trgu, je sklenil čakati, med tem pa delati in delati ter vsak krajcar hraniti, da bi si nabral vsaj toliko svoto, da bi mogel začeti na svoje. Ljudje so ga radi imeli, ker je svoje kolarsko rokodelstvo dobro umel, in svest si je bil, da bo že šlo, ako bo le mogel začeti na svojo roko; od starišev ni upal nobene pomoči, če bi se njim po volji ne oženil. Da ga bo Rezika vzela, keदार bo bolj na trdnem, tega si je bil tudi svest, ker mu je celó obljubila, da ga bo čakala, če prav to več let trpi.

Kar se zgodi nekaj nepričakovanega, kar je ves trg v čudenje, vse ženske jezike v ropot, vse fante pa na noge spravilo: Rezika je podedovala po neki v tujini umrli teti toliko, da je postala najbogatejša dekle v trgu. Se ve, da se jej je zdaj vse prilizovalo, sinovi najbogatejših tržanov so se smukali okoli nje, a nji na čast moramo reči, da se za nobenega snubača ni zmenila, pač pa našemu srečnemu Tonetu dala besedo, da ostane njogova in da bo poroka čez pol leta, to je pred pustom. Kdo je bil srečnejši od Toneta, ker zdaj so tudi starši bili zadovoljni z Reziko!

Ali pol leta je šest dolgih mesecev, in vsak mesec ima še po tridest dni in vsak dan se utegne kaj pripetiti, dobrega ali slabega.

In res! Nekega dne se čuje po trgu: „Alo, Bevčev Jože je prišel od vojakov domu. In kakšen je! Kakor smreka raven, govori samo nemški, slovenskega ne mara nič, pravi, da je vse pozabil. Pa kakšne ima brke pod nosom! Takih nima nobeden, še v mestu ne.“

Ko gre drugi dan Tone po trgu, ga vstavi čvrst mladenec v na pol gosposki obleki in ga precéj osorno ogovori po nemški:

„No Tone, kako je? Pa saj ti ne znaš nemški. Jaz pa znam, zato bom šel k grofu v službo za lovca in bom bolje živel ko ti, nevedna pokveka, ha ha.“

„Bog ti daj srečo“ — odgovori Tone, ki razumi par besedi gorjanske Jožetove nemščine — „mi si pa pomagamo, kakor vemo in znamo, če prav ne umemo nemški. Saj nisi še vsega pozabil, me že umeš; mi smo tu vsi le Slovenci.“

Jože se zakrohota in gre naprej po trgu kazat in bahat se s svojo nemščino, Tone pa si misli tudi svojo.

Čez dva dni pa je Jože spredel, da, če hoče biti v trgu, mora svoje ponemčene velikosti vsaj nekaj sleči, ker fantje so bili vsi slovenskega duha. S službo pri grofu se je bil le pobahal, kajti če prav je imel v sebi velike domišljije, je vendar vedel, da bo težko kaj. Grof je jemal v službe rad doslužene vojake, pa je tudi prašal, kaj so bili, in Jože ni bil več ko „fajtar“, ker so njegovi viši trdili, da je pri delenji možganov on dobil vsaj en del premalo.

Tako se je zdaj naselil pri svoji materi, ki je imela ob koncu vasi malo hišico in nekoliko zemljišča okoli in je bila znana skopuha, katero čednost je tudi sin po nji dobil, kakor se bo videlo.

Fantje so bili napravili v gostilnici pri mesarju nekako čitalnico, kjer so se zbirali ob nedeljah popoldne, peli in med seboj katero rekli; da je včasih tudi kapljica dobrega vina tekla, se samo ob sebi razume. Jože pa ni zahajal v to družbo, nekaj zavoljo svoje nemščine, ktere nihče ni obračunal, nekaj pa zato, ker je bil stiskač; rajši je sedel v sprednji sobi, kamor je prišel včasih kak memo vozeč se meščan, da se mu je bahal s svojo nemščino in ga pri tem kak kozarec vjel, ker drobiž mu ni šel rad izpod palca. Pri tem je zmiraj svoje mogočne brke vihal in pravil, da je bil vojak in izmed njegovih tovaršev nobeden ni imel takih brk ter da ga je sam obrist pohvalil zavoljo tega lepega moškega kinča.

Tako preteče čez mesec dni. Kar pride Mačkov France k Tonetu in pravi:

„Saj veš, da sem jaz tvoj najboljši prijatelj; ali ne verjameš?“

„Se ve da, kaj pa je?“ — povprašuje Tone.

„Nič družega ti ne bom rekel, ko to: Če hočeš, da bom na Rezikini možitvi jaz drug, se podvizaj, ker tistemu muštarju ne bom, to ti povem.“

France gre, Tone ga kliče nazaj, pa zastonj. Najpametneje, če gre k Reziki, da zve, kako in kaj.

Ženska je ženska, vsaka ima svoj okus; ali Tone je skoro znak padel, ko je po kratkem razgovoru iz Rezikinih ust slišal besede:

„Jaz ne rečem, da maram Jožeta, pa vendar — če bi imel tudi ti vsaj nekoliko brk pod nosom, bi bil veliko bolj fest.“

„Aha“ — si misli Tone — „že vem, kam to cika. Ne bi bil mislil. No, le počakajmo, iz sedla me pa ta ne bo vrgel s svojimi brkami.“

Rezika je res jela biti bolj mrzla proti njemu in tudi po trgu se je začelo govoriti, da je Bevčev Jože pri Reziki že toliko ali še več vreden ko Kolarjev Tone, ker dekleta gredo tudi na telesno lepoto in v tem Jože Toneta desetkrat prekosi, posebno, če se s svojimi brkami postavi njemu vštric. Okoli novega leta je Jože že veljal za ženin, njegova mati je raznašala celó novico, da je vse v redu med Reziko in njim. Popolnem slovesa Rezika Tonetu še ni dala, a vendar je spredel, da do tega ne bo dolgo, ker dekle se je res dalo preslepiti po unajnosti Jožetovi. Zato gre Tone zamišljen domú, se praznično napravi in se podá v mesto, od koder pride domu še le drugi dan. Kje je bil in po kaj je šel, pa ne pove nikomur.

V nedeljo se pripelje pred mesarjevo gostilnico mestna kočija in iz nje stopi bogato oblečen gospod, ki se poda v sobo. Jože, ki je navadno ob nedeljah prežil na meščane, se vzdigne s stola in ponižno pozdravi gospoda — po nemški, se ve da. Gospod je na videz zelo vesel, da dobi tu nemški govorečega človeka, ga povabi k sebi in ko mu je parkrat izpraznjeni kozarec vnovič natočil, pravi:

„Ej, ej, kako lepe brke imate. Takih pa res nisem še videl in redko kdo jih ima.“

Kako Jožetu to dobro úe! Kakor mačku, če ga po hrbtu navzgor pogladiš. Brž gredo mu prsti skoz kocine, potem jih na obojno stran še krepkeje zasuče, a odgovoriti ne ve kaj.

„Da, da, brez šale“ — nadaljuje gospod — „če bi jaz take brke imel, ne vem, kaj bi dal.“

Jožetu gredo prsti skoz kocine, potem jih spet vije in suče, na obrazu pa mu je videti, kako mu srce veselja skaklja; odgovoriti pa ne more nič, le nekako grčanje mu puhti iz ust. Vendar se spné do par besedic: „hm, hm, taka reč sama zraste“ — mrmra.

„Pa ne na vsakem obrazu“ — opomni gospod in nadaljuje: „Jaz poznam visokega gospoda, ki bi take brke na vso moč rad imel, pa mu nikakor ne zrastejo.“

„Se ne da pomagati, he he“ — grči Jože in potegne krepko s kozarca, kterege mu je gospod natočil.

„Hm“ — meni gospod — „pomagati se že da. Kakor n. pr. plešasti ljudje nosijo lasulje, tako bi pod nosom goli nosili lahko tuje brke. Da, jaz jih celó poznam take.“

Jože gleda tako debelo, da mu brke kar med prsti zastanejo, gospod pa nadaljuje:

„Take brke, kakor jih imate vi, bi onemu gospodu kaj lepo stale. Veste kaj, da ne bova dolgo govorila: prodajte mi jih, saj bodo vam tako v kratkem druge še lepše zrastle.“

Če je Jože prej že debelo gledal, pa zdaj kar popolnoma otrpne. Gospod mu vnovič natoči in ga sili piti, potem pa reče:

„Brez šale, prijatelj, kar govorim, to mislim, če se vam prav čudno zdi. Vi ste priča, krčmar, da se ne šalim. Za koliko mi prodaste brke?“

Tako čudni občutki Jožeta še niso nikdar obhajali. Da bi prodal najlepši kinč svoj, nikdar! Na drugi strani pa lakomnost tako pritiska, da začne omahovati. Zdaj pa še krčmar pritisne:

„Ej, kaj boš obotavljal se, Jože, saj za tiste kocine ti nobeden drug nič ne da, v par tednih jih boš pa zopet imel. Kar reci, pa je, pa bomo likof pili.“

„Saj res, naj bo“ — se odloči Jože — „gospod, če mi daste —“

„Koliko?“ — praša gospod.

„30 gld.“ — buhne Jože.

Gospodu se to preveč zdi, obljubi mu le 20 gold. S pomočjo krčmarja se pa vendar pogodita za 25 gld. in za likof. Prodaja se pa naredi pismeno tako, da bo Jože obdržal in dobro gleštal brke tako dolgo, da jih bo gospod potreboval in pónje poslal brivca, ki mu jih bo brez bolečin odbril. Temu se pridene še pristavek, da tisti, ki bi se pogodbe po vsem ne držal, plača drugemu še 100 gold. Polovico kupnine plača gospod koj, polovico pa ima Jože dobiti še le, ko mu bo brivec brado vzel. Pismo podpišeta kupec in prodajalec, za priče pa se privzamejo krčmar, brivec in Tone, ki je bil najbližnji sosed krčmarjev. Likof je bil potem precéj obilen. Proti večeru se odpelje gospod in reče, da bo že poslal po brke.

Po trgu se je novica o tej čudni kupčiji kaj naglo raznesla; eni so se Jožetu posmehovali, drugi pa ga hvalili češ, da je pod nosom pridelal več, ko marsikteri na celi njivi. Kaj je rekla Rezika, ne vemo, samo toliko so ljudje opazili, da je bila huda, če ji je kdo hotel nagajati z Jožetom.

Preteklo je par tednov, kar vidijo ljudje Toneta in brivca podati se k Jožetu na dom; zadnji je nesel seboj svoje brivsko orodje. „Zdaj bo“ — si mislijo in kdor utegne, hiti pred hišo, da bi zvedel, kako bo šlo. Skonca je not vse tiho, kar se čuje ropot in prevračanje stolov, potem pa planeta Tone in brivec ven ter naglih korakov odideta po trgu. Med potom pa pravi Tone brivcu:

„Pa veste, prijatelj, tega, kar se je zdaj zgodilo, ne smete nikomur praviti, naj med nami ostane.“

Kteri brivec bi pa mogel molčati! Ta je kakor brič letal od hiše do hiše in pravil vsakemu, se ve da na skrivnem, to-le:

„Danes je pisal gospod z mesta po kupljene brke, Tone je moral iti z mano gledat, če so še dobro ohranjene. Potem sem jih jaz odbril, — pa le na desni strani, leve — je pisal gospod — bo potreboval še le po pustu, toraj jih mora Jože hraniti in nositi na tej strani še tako dolgo, da bo gospod pónje pisal, če ne, pa zapade 100 gld. — Pa Bog varuj, da bi to komu pravili!“

Do večera je vedel že ves trg o prečudni dogodbi in vse je vrelo k hiši gledat na eni strani obritega Jožeta.

Ta pa se več dni ni hotel nikomur pokazati in si je obvezal obraz z robcem. Še le čez več tednov, kratko pred pepelnico, pride zopet brivec, pa brez Toneta, in reče Jožetu, naj si drugi del brk le sam obrije ali jih pa nosi, kakor mu drago; gospod mu jih „šenka“. Ob enem mu pové, da Toneta zato ni ž njim, ker je šel z Reziko v mesto „pisma delat“, ženitovanje pa da bo še tisti teden.

Zdaj se je Jožetu zabliskalo, kdo je bil tisti, kteremu je bila njegova brada tako všeč, ostrgal se je pod nosom na obeh straneh in odslej brk ne more videti ne pod svojim, ne pod čegar družega nosom.

Naši bralci so pa tudi že uganili, da je tisti, ki je Jožeta tako za brke in nevesto obril, bil Tone, in da mu je pri tem pomagal gosposki prijatelj iz mesta. Na svatbi je moral potem brivec svatom to dogodbo še enkrat natančno in razložno povedati.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Krišpin Krišpovič.

Ne, ne, gospóda moja, „prenagla sodba krivična sodba“ — pravi že star pregovor, in kar je staro, je navadno tudi dobro — n. pr. staro vino. Zdaj ste se spravili nad tiste ljubljanske obrtnike ali ka-li, ki so hoteli osnovati zadrugo ali društvo, iz kterege golega bi se smeli voliti poslanci na Dunaj, v deželni zbor, v mestni odbor in sploh — kamor koli. Vi pravite, da so prismojeni, da jih luna trka, in trdite, da obrtnik ali rokodellec naj se drži najprej svojega dela, potem naj še le vtika se v politiko, kolikor ta njega briga in kolikor je razumi.

No, gospóda moja, če je kaj lahko zagovarjati, so to moji klijeti, katere lahko na prste seštejem. Da, jaz jih ne bom zagovarjal, vspel se bom višje: povzdignil jih bom do tiste višave, v katero vaša prenavadna in nepolitična pamet še seči ne more.

Najprvo vam moram kar naravnost reči, da vi o obrtniku ali rokodelcu še pravega pojma nimate. Vi namreč mislite, da je obrtnik, kar je vsak rokodellec, le za to na svetu, da si s svojo obrtnijo, toraj s svojim delom kruh služi. Po vaših mislih bi moral toraj mizar ali „tišlar“ le mizarska ali „tišlarska“ dela delati, čevljar le čevlje, krojač le obleko, kovač in ključar le kovaška in ključarska dela, pek le kruh peči, mesar le živino klati in prodajati itd.

Ali, gospóda moja, v tem se čudno motite. V državnem življenju je že po postavah vsakemu dovoljeno, početi, kar koli mu drago, če le ni zoper postavo. Tako sme — da ostanem pri poslu ljudi, ktere mi je danes zagovarjati — krojač delati čevlje, mizar kriti strehe, čevljar šivati hlače in sukne, kovač popravljati ure, če le zna in če mu kdo pusti. Sploh je vsak človek rojen za vse na svetu in krivično bi bilo odrekati kakemu krojaškemu mojstru sposobnost za ministra unanjih, notranjih, podzemeljskih in nadzemeljskih zadev. Saj ni treba, da se človek kaj uči, vzlasti doktorji, profesorji, izobraženeji trgovci, duhovni, uradniki in druga taka druhal, ki le z glavo in peresom dela, — vse to ni za nič, najbolje, da se kar na gnoj vrže. Še kmet ni nič vreden, ker dela in

davke plačuje, da more vsa ta sodrga živeti. Tudi narodnost nič ne velja, še manj vera; na take reči drže le učeni ljudje in stare babe. Pravi obrtnik po socialdemokratičnem kopitu je viši v mislih, on se čuti poklicanega do takih stopinj, ki bodo nesle toliko, da bo lahko živel brez dela prav košato po gosposko in še ves svet vladal; ves davek, ki ga ljudje zdaj za državne, deželne, občinske in cerkvene potrebe plačujejo, bi morali potem njemu nositi. Ministerstvo bi bilo sestavljeno le iz čevljarjev, krojačev, ključarjev, mizarjev itd., ravno tako državna zbornica, deželni zbori in odbori, mestni zastopi, sploh vse, kar na svetu dandanes kaj velja. Učenih gospodov in neumnih kmetov ni treba, kakor narodnosti in vere ne, svet vladati mora socialdemokrat.

Lahko bi vam, gospóda moja, navedel še več razlogov, zakaj moram jaz tih pet, šest ljubljanskih socialdemokratov zagovarjati, oziroma poviševati; nadjam se pa, da bo to zadosti, posebno če še pristavim, da socialdemokratični obrtnik ali delavec je človek, kateremu delo ne diši in ki hoče na političnem polji kaj vjeti.

Jaz sem govoril, gospóda, sodite pa vi!

Jezična Žefa.

žensko. Zato sem ota raj en par dni počakat', kakor de b' bla šla koj v kakšno službo, od ktere se ne ve, al bo al ne.

Moja prijateljica Tončka, k' me dobro pozná in vé, kakšna služba se men' najbolj prileže, me dobi enkrat na trg' in k' se nama je obema zlo mudil', me mal' ustav' in prav':

„Veš Žefa, jest b' vedla eno službo zá-te kakor naš. Ěn učitelj al sómašter je, lep in ponosen gospod, pa udovec; če b' se vidva dobro zastopila, b' te morbit' še vzal; če pa ne, pa kar lahko spet greš, sej ne boš privezana, in boš potlej vedla kej povedat'.“

„Tako?“ — rečem jest — „kje pa je ta učitelj?“

„Na d učitelj al' na d sómašter moreš reč'“ — me poprav' Tončka; — „ni daleč od Ibljane, pa še zato bolj imeniten kot drugi, k' je pri tistem vsemogočnem Pirkarji, k' je prva šolska oblast v dežel', tako v milost, de mu nobeden nič ne more. Na, pa saj imaš tle pismo, ber' ga, boš vse zvedla in potlej pa stor' kar češ — pejd' al ne pejd'!“

Na to m' da Tončka pisemce, k' je blo nji pisan': jest grem na dóm pa ga berem. Pisan' je blo to-le:

„Ta nadučitelj je prav fest mož, tako enga pol grofa skor. Tiste slovenske ongavost' pa nič ne mara, ker se to ne spodob' za nadšomaštra po Pirkarjevem kopit'. Pred je bla tam tud' ena frajla za podučiteljco, s ktero sta se tako dobro zastopila, de sta imela strašno dolge pogovore med seboj — se ve de le zavolj šole, zavolj družga nič, Bog vari! Pa v tisti far' so bli hudobni jezik', ti so šli, ga tožil', in otli ga preč spravit'. Pa Pirkarjevga učitelja je ravno tako težko znebit' se, kakor Pirkarja samga, zato so prestavli frajlo, pa ne daleč, le kakšni dve ur' hodá, če se peš gre. Kaj je to za učitelja, k' se ima ž njo tolko menit' zavolj šole! Kar z volčjo mastjo s' podplate namaže, de psi ne lajajo, pa gre v vas — čem reči: k šolski „komfranceljni“ al kako se že to piše; tih prileze od zadej, de b' ga nobeden ne videl, pa so ga vender fantje zvohal'. Pri teh „komfranceljnih“ se je včasih tako zamudil, de je bla že noč in ker se ponoč' ljudi ne pusti s hiše, je usmiljena učiteljica „prejerpergovala“ ga. To pa spet hudobnim fantam ni blo všeč. In k' spet enkrat popoldne pride, zvečer ga pa ni blo ven, so ti muhast' fantje zastavli brlog in čakál' vso noč, de b' jazbec ven prišel. Pa še le zjutrej ob šestih prileze ven in — o joj — že je vjet za vrat: fantje ga prašajo, kaj je ves čas počel in zakaj v vas hodi, k' še za kršitev ni nič dal. On se izgovarja, de ni blo nič hud'ga, de je gosposkični le pismo prinesel. Fantje pa pravjo, de se noben pismonoša al poštni pot tako dolg' ne sme mudit' v eni sami hiš', ker kdaj bi pa pisma znosil! Še mal' so se pomenil' med seboj, potlej so ga pa spustli, pa rebra mu niso nobenga zlomil'. — Zdej so se pa še nad frajlo učiteljico spravli in jo čjo tožit'. O ti neveden kmet ti! Saj ona ni strila nič hudga, še le dobro delo, k' je popotnika prenočila; Bog ve, kaj b' se mu blo utegnil' zgodit', če bi bil mogel iti v tmi domú! On pa tudi ni nič hudga storil, sej se vsakmu lahko primer', de se kje preveč zamudi, pa ga noč prehití. Če je kdo kej kriv, so le fantje, k' imajo tako čndne postave, de jim more vsak pred kršitev plačat', preden sme v vas hodit'.“

To je blo pismo, k' mi ga je Tončka dala.

„No“ — sem s' mislila jest, k' sem ga prebrala — „k tem učitelju pa že ne boš šla. Če so še tam, kjer je, ljudje tako tanke vesti in nevedni, b' utegnil' oba enkrat ven segnat, če b' se le kej menila ž njim, in potlej prideš lahko v slabo ime.“

Pismo sem dala Tončki nazaj, jest bom pa rajš' počakala, de se mi kej boljšga vrajma. Sej ni dolg, do novga leta in služb se mi ne bo manjkal'.

Bom že po novem let' povedala, kje bom, sej se bomo vidli še vsi, kaj ne? Zdej vam vošim vsem prav vesel' nov let pa zdrav' bodite, pa nam še kej novih prijateljev pripeljite!

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Danes bo moje pismo kratko, ker se bojim, da bi naše pošte ne zamudilo in potem Tebi ne prišlo prepozno. Zmečkal bom brž vse skup, kolikor v naglici gre, obširneje pismo dobiš po novem letu.

Kar je Bleiweis med nami, smo napravili nekak poseben „telefon“ — saj veš, kaj je to — iz Dunaja in slovenskih dežel tu gor k nam, čeravno tako že vse sli-

šimo, kar se pri vas godi, Bleiweis — saj veš kako je zmiraj poslušal vse glasove iz Slovenskega in tujine — sedi zdaj pri tem „telefonu“ in posluša, kako se vi na zemlji obnašate in če vam kje že zarja boljših dni izza gora gleda.

Tako je sedel tudi pred Božičem, v četrtek je bilo, kar skoči pokonci, prileti k nam, ki smo ravno o naših tukajšnjih razmerah menili se, in zavriska:

„Živili cesar avstrijski! Jaz sem zmiraj upal ná-nj in stavil, da bo štrono on razmotal. Zdaj grem pa zopet nazaj med svoje, odprite mi vrata!“

Mi smo vsi raznenadjeni, da ne ve nihče kaj reči; Toman je prvi, ki stopi k njemu in ga praša:

„Kaj pa je, dragi, da si tako dobre volje, ves na škrcpeh?“

„No, le poslušajte“ — reče naš oče — „ravnokar sem slišal, kako je sam cesar počil tiste dunajske judovske in nemškozagrizene ljudi, ki Slovencu ne privoščijo še sape ne.“

„Kako jih je počil?“ — praša Costa.

„Tako, da imajo dosti“ — odgovori Bleiweis; — „rekel je deputaciji tržaškega mesta, da tržaški poslanci njegovi vladi nalašč in hudobno nagajajo. Ali veste, kaj se to pravi?“

„O, kaj pa da“ — se oglasi Toman — „s temi besedami so dobili tudi vsi nasprotniki Slovanov po nosu tako, da jim ne bo nihče več pomagal.“

„Vidite“ — pravi Bleiweis — „kaj tacega sem jaz čakal in čakal, dokler sem bil še doli, pa včakal nisem. Pa nič ne de, prišlo je. Zato bomo pa zdaj napravili „besedo“ na slavo avstrijskega cesarja, kakoršnega nobeno drugo cesarstvo nima. Bog ga še dolgo ohrani Avstriji!“

To je bil vriš, da Ti ga ne morem popisati. Imeli smo „besedo“ v čitalnici naši, kakoršne vi ne morete napraviti, in kako se je vriskalo cesarju! Še zdaj vse odmeva.

Bleiweis sporoča Slovencem, naj le na cesarja zaupajo, bodo že prišli do svojih pravic. To Ti poročam v naglici.

Ves Tvoj

Miroslav.

Pirkar je še deželni šolski nadzornik!

Kaj „Brencelj“ želi raznim ljudem za novo leto.

Ministru Taaffeju poguma,
Kar ga imá nasprotna truma,
Pa še krepko metlo v pest,
Ki po uradih bi pometla fest,
Poslancem našim bi obraze dal,
Da bi Taaffe se jih bal.
Nemčurjem našim učenikov,
Ki navajeni so bikov,
Nemčurkam prav dolg nemški cof,
Pa še pod vratom velik krof.
Slovincem več gorečnosti,
Nekterim manj ošabnosti,
A drugim darežljivosti,
Vsem skup pa spravedljivosti.
Slovenki, ki se nemški pači,
Naj jezik ljubši bo domači.
Naročnikom svojim več drobiža,
Ko naročbe čas se bliža;
Potem bo „Brencelj“ ves vesel,
Bo vriskal, pikal in pa pel.

Pogovori.

Jože. No, cesar je pa Tržačanom dobro posvetil domú.

Tone. Saj je pa tudi prav. Ti nagajivci najprej nočejo vladi ničesar dovoliti, ji hočejo davke zapreti, potem pa pridejo prosit, naj bi se jim iz tistega davkovskega žaklja kaj dalo.

Jože. To se pravi tako, kakor bi jaz tebi vodnjak zasul, potem pa prišel te prosit vode. Samo to mi še povej, Tone, kaj pomenite cesarjevi besedi „fakcijska opozicija.“

Tone. Vidiš, to je tako. Ti si po slabem gospodarstvu na kant prišel, da ti hišo prodajo. Ti pa praviš: „če je jaz nimam, drug je tudi ne bo imel“, greš in jo zažgeš. To je „fakcijska opozicija“ ali po našem „hudobno nagajanje.“

* * *

Tine. Tega Pirkarja se pa res ne moremo znebiti. Kaj misliš, ali bi šel rakom žvižgat, če bilo sveta konec?

Jaka. Kaj še! Bodi prepričan, da bo Pirkar deželni šolski nadzornik še, ko svetá že davno več ne bo, on bo preživel še sodni dan.

* * *

Tone. V stoletni pratiki sem bral, da bodo srečni tisti, ki preživé 1881. leto. Ali je to verjetno in kaj pomeni?

Tine. Najbrže to, da je bilo v tem letu pokopano judovsko-nemško gospodarstvo v Avstriji in da so srečni tisti, ki pod njim niso poginili.

Pritožba.

„Brencelj“, Ti si pa res pozabljiv. Druga leta si me zmiraj na tarči imel, letos pa sem čakal in čakal, pa se zá-me še zmenil nisi. Ali so moje „proklete grablje“ res že tako za nič, da še Ti ne veš, kaj početi z njimi? Drugih mož se spominjajo še, ko so že pokopani, mene pa hočejo pokopati, ko sem še živ. Reši me vsaj ti „Brencelj“, te žalostne osode, kajti nič hujega ni, kakor živemu pokopanemu biti.

Korelj iz Blatne vasi.

Gotov pripomoček.

- Jaz imam stenice in grilje v hiši, pa jih ne morem nikakor pregnati. Ali bi ti vedel za kako štuvo, s katero bi se ta mrčes dal pregnati?
- Zdaj je ne vem. Počakaj, da bo Pirkar šel, potem pojdi prašat, s kako štuvo so ga pregnali. Tiste kupi in gotovo bo pomagala.

Uganjka.

Trije ste. Če on gre in ti ne, ali če ti greš pa on ne, ali če vaju nobeden ne gre, nje ne potrebuješ. Najljubše ti je, da on ne gre, kedar ti greš, ali pa da, kedar on gre, tebi ni treba iti. Če pa gresta oba, ti in on, ti je pa nje vsakako treba. Rad je pa nimaš, si zmeraj rajši brez nje. — Kdo ste ti trije?

TI, dez in marela.

 Za to številko ste bili namenjeni dve posebni podobi, pa ste se ponesrečili in ker z listom nismo moga več čakati, smo ga morali izdati brez njih, pa boste prišli v prihodnjem listu s še večjo tretjo. Prvi list prihodnjega leta pride okoli srede januarja in bo s podobami posebno lepo ozaljšan.

Gesuch.

In der Redaktion eines in Graz erscheinenden „Wochenblattes“ findet ein gewandter Lügner sofortige Aufnahme. Auskunft ertheilt das bekannte Biedermänner Consortium in Laibach.

Aufgabe.

Wenn eine Correspondenz aus Laibach 24 Stunden braucht, bis sie im „Laibacher Wochenblatt“ abgedruckt ist, wie viele Zeit braucht sie, um in die „neue freie Presse“ zu gelangen?

Dr. Schaffer.

Zastavica.

Kaj je najbolj umazano v Ljubljani?

„Wochenblatt.“

Offert.

Frisch aus Laibach eingelangte Verläumdungen übernehmen wir zum Auseinanderziehen, Breittreten, Verschärfen und Montiren. Besonders feine Waare jedoch von alt akkreditirten Firmen wird unverändert in Verkehr gebracht.

Die Redaktion des bekannten „Wochenblattes.“

Čudno.

Ljubljanski „Wochenblatt“ se je nedavno čudil temu, da Slovenci ravno tako upijejo po ravnopravnosti, kakor Čehi. To ni nič čudnega, saj bo tudi pesiček, če mu na rep stopiš, povsod enako zacvilil, naj bo to na Českem ali na Slovenskem.

Ob koncu leta.

In tako je prestal „Brencelj“ z letom 1881 svoje 13. leto in se napravlja stopiti v 14. leto. Trinajst let že toraj pika nemškutarje in druge nerodne ljudi, ki Slovencem in njihovim pravičnim zahtevam nagajajo, ali popikal jih še ni, da bi bili poginili, marveč jih je še zmiraj velika čeda. In ravno, ker je teh stvari še vedno veliko med nami in nad nami, mora „Brencelj“ pikati še naprej tako dolgo, da bo vse do smrti opikal.

Da pa to more, treba, da mu pri tem pomagajo vsi stari, pa tudi še novi naročniki. Gorje mu, kdor bi odpadel! Nasprotno pa blagor mu, kdor bo na novo pristopil! Posebno pa želi „Brencelj“ pridnih plačevalcev, kajti večje veselje je v njegovi hiši nad enim, ki naročnino redno plačuje, kakor nad 99, ki jo dolžni ostanejo.

Pikal pa bo „Brencelj“ kakor do zdaj:

Celo leto za	3 gld. — kr.
pol leta za	1 „ 50 „
četrt leta za	— „ 80 „

Ta davek je tako majhen, da ga brez posebne težave more plačevati vsak že naprej, če ga je le resna volja. Toraj le brž na pošto ž njim ali pa kar naravnost k opravištvu! Žal ne bo nikomur za te groše, za to smo mu porok.

Kdor je pa za preteklo leto še kaj na dolgu, naj tudi vendar že enkrat seže v svoj mošnjček, saj se mu ne bo toliko poznalo, kakor „Brenceljnu“, ki bo potem prav lahko svoje račune poplačal.

In tako želi vsem svojim pravim prijateljem prav veselo novo leto!

„Brenceljnov“ vredništvo in opravištvu
v ključarskih ulicah št. 3 v Ljubljani.